

[L. Rasmussen.]

Hovedkrav: Afrustning. Jeg er blevet spurgt, om jeg da tør garantere for, selv føler mig sikker paa, at en Krig ikke kan udbyrde i vore nærmeste Omgivelser.

Dertil vil jeg sige: derpaa er jeg ingenlunde sikker, ingenlunde. Var jeg da endda det, var det endda saaledes, at jeg i Dag følte mig fuldkommen sikker paa, at der ikke vilde udbyrde Krig i en over-skuelig Fremtid, saa blev det Spørgsmaal, vi her behandler, langt mindre, for saa blev det da *kun* et Spørgsmaal om Penge.

Jeg indrømmer, at 60 Millioner er en Sum, der belaster vore Budgetter i følelig Grad; men man kan dog herom sige: kun, naar man tænker paa, hvad der vilde ske, hvis en Krig udbrød i vor Nærhed, saaledes at vi kunde blive tvunget til at anvende de Rester af Materiel, vi har, efter en af de krigsførende Parters Ønske.

Den største Fare, der truede Danmark under Verdenskrigen — Venstres Ordfører pegede herpaa og sagde: vi har draget Lære deraf —, indtraadte den Gang, den ene Part anmodede os om at bruge vort Materiel efter hans Ønske. Man ved, at den Gang stod et Flertal indenfor Venstre, indenfor Konservative og sagde: lad os tage Stødet straks — det var ikke en Vending, man opfandt den Gang, den var meget almindelig, i hvert Fald indenfor Venstre —: lad os tage Stødet straks, lad os lade være med at efterkomme Anmodningen om at udlægge disse Miner.

Enhver, der fulgte Krigsbegivenhederne, ved, at den Dag truede den største Fare Danmark. Den samme Fare løber vi stadig ved den Ordning, vi nu har. Jeg ser kun et eneste Gode ved den, og det er, at der ikke er Skygge af Tillid til den, hverken i Hæren eller i Flaaden, den frister ikke til Tanken om, at vi kan udrette noget eventyrligt. Det er det eneste Gode ved den nuværende Ordning.

Da vi i Aar holdt Efteraarsmanøvrer, var Hæren ualmindelig elskværdig overfor Pressen, den tillod den Adgang til at følge disse Øvelser, instruerede den o. s. v., og Pressen fik Lejlighed til i et og alt at se, hvorledes danske Efteraarsmanøvrer tager sig ud. Jeg forstaaer godt denne Elskværdighed fra Officerernes Side. Det var ingenlunde, fordi de mente, at nu skulde Pressen hen og beundre det vidunderlige, vi kunde udrette. Det var, fordi man sagde — det gaar jeg da ud fra, saa god Tro har jeg til Officererne —, at nu skulde den danske Presse have Lejlighed til at se,

hvad det er for Makværk, se, hvor umuligt det er.

Thi der er vel ingen, der tror, at de Øvelser, der her blev foretaget, kunde der blive Grund til at gentage under en alvorlig Situation. (*Holstein; Hør!*). Jeg tror, at saa meget har vi alle lært af Historien, at en Krig aldrig gentager sig, hvad Metoder angaar. Verdenskrigen bragte jo ganske andre Kampmetoder frem end nogen tidligere Krig. Tror man da, at Metoderne i en ny Krig vilde blive præcis Mage til dem, der blev anvendt under Verdenskrigen? Ingenlunde.

Der er for nylig udleveret til Rigsdagens Medlemmer en lille Pjece af den svenske Major Bratt, og i denne gøres der Rede for, hvordan han mener, en fremtidig Krig vil forme sig. Hvis nu denne svenske Major, som indtil for nylig har været Medlem af Generalstaben, stod alene med sin Opfattelse, kunde man sige: ja, det er en af de Fantaster, der forelsker sig i en Idé. Men det er ingenlunde Tilfældet, tværtimod. Gennem hele sin Pjece citerer han, hvorledes den Opfattelse, han gør gældende, deles af højstaaende Officerer i alle betydende Lande. Han siger — jeg skal kun citere nogle ganske faa Linier fra Pjecen —:

„Fremtidens Krige kan ikke humaniseres. Alle Midler vil uden Hensyn til mellemfolkelige Bestemmelser blive taget i Brug under dem. Forskellen mellem krigsførende og ikke-krigsførende Dele af Folket er med Hensyn til Luft- og Gaskrigen faldet bort.“

Marskal Foch siger, efter at han har set et Luftbombardement, arrangeret som en Slags Efteraarsmanøvre:

„Det er klart, at Luftangrebene i stor Udstrækning med deres ødelæggende moralske Virkning paa Folket kan bringe den offentlige Mening saa vidt, at Regeringen nødes til at kapitulere, og *herved kan Luftvaabenet blive det for Krigen afgørende Vaaben.*“

I denne Pjece citeres ogsaa en bekendt udenlandsk Officer, der udtaler, at

„i en fremtidig Krig i Europa maa man som *Krigsførelsens Hovedgenstand betragte den civile Befolkning og dens Liv*, ikke Hærene eller Flaaderne, der senere, hvis de overhovedet kan bringes i Funktion, fremtræder som mere sekundære Faktorer, der ikke har alt for stor Udsigt til at gøre sig gældende i de hurtigt skiftende Hændelser.“

I samme Retning udtaler bl. a. den